

РЕШЕНИЕ

№ 126

гр. София, 05.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 16.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **8334** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 АПК.

Образувано е по жалба на Г. П. П. ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място],[жк], бл.16 вх.Б ап.37, чрез адвокат Д. И. с адрес [населено място], [улица], ет.5, офис 12, срещу заповед №636/11.08.2023г. на Изпълнителния директор на Национална агенция по приходите /НАП/, с която на основание чл.107 ал.1 т.5 от Закона за държавния служител /ЗДСл/ е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателката на длъжност „Директор на Дирекция „Надзор върху хазарта и хазартните дейности“ в Централно управление на Национална агенция по приходите.

В жалбата се излагат твърдения относно незаконосъобразността на заповедта, като жалбоподателят твърди, че заповедта не съдържа задължителните реквизити, тъй като не е мотивирана и не са посочени изрично фактическите обстоятелства, обуславящи обективната невъзможност за изпълнение на служебните му задължения, поради което е допуснато съществено нарушение на материалния закон; отделно от това се твърди, че са налице съществени нарушения на административнопроизводствените правила, предвид несъответствието на акта с целта на закона, като се прави извод за превратно упражняване на власт. С жалбата се иска отмяна на процесната заповед и се претендират разноските по делото, съгласно списък и договор за правна помощ.

Ответникът - Изпълнителният директор на НАП, чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна и недоказана, поради което моли съда да отхвърли жалбата и да остави в сила процесната заповед, като претендира разноски за

юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Видно от приложените по делото доказателства Г. П. П. е назначена на длъжност „Началник отдел“ „Лицензионно производство“ в със заповед №3762/25.10.2022г. на Изпълнителния директор на НАП /л.12/.

Със заповед № 3964/08.12.2022г. на Изпълнителния директор на НАП жалбоподателката е преназначена на длъжността директор на дирекция „Надзор върху хазарта и хазартните дейности“ в Централно управление на НАП /л.11/.

Със заповед №636/11.08.2023г. на Изпълнителния директор на Национална агенция по приходите /НАП/, е прекратено служебното правоотношение на Г. П. П., на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДС, тъй като е прието, че е налице обективна невъзможност държавния служител да изпълнява служебните си задължения. Заповедта е връчена на жалбоподателя на същата дата.

С жалба от 21. 08. 2023 г., е оспорена горесцитираната заповед по съдебен ред.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Не се спори по делото, че заповедта е издадена от компетентен административен орган - Изпълнителния директор на Национална агенция по приходите, който съгласно чл.13 от Закона за Национална агенция по приходите е орган по назначаване на държавните служители в агенцията. В тази връзка съдът съобрази, че видно от представеното по делото (стр. 50) Решение №429/07.06.2023г. на Министерски съвет, Р. С. е назначен за изпълнителен директор на НАП, считано от 07 юни 2023г., който е подписал и оспорената заповед за прекратяване на служебното правоотношение.

Съдът намира обаче, че заповедта е издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и нарушение на материалния закон.

Съгласно чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл, органът по назначаването прекратява служебното правоотношение без предизвестие, когато е налице обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения извън случаите по чл. 103, ал. 1, т. 3 от същия закон, като разпоредбата на чл.108, ал.1, изр.2 от ЗДСл изисква в случаите по чл. 107, ал. 1, т. 5 да се посочват и фактическите обстоятелства, обуславящи обективната невъзможност за изпълнение на служебните задължения.

В случая в оспорената заповед липсват всякакви мотиви и не е посочено в какво точно се състои обективната невъзможност на държавния служител да изпълнява служебните си задължения. Посочването на правното основание словом и цифром, всъщност се приравнява на пълната липса на мотиви, в какво се състои тази обективна невъзможност и пречатства правото на защита на държавния служител да обори фактическите основания в заповедта, доколкото такива въобще не са изложени.

На основание т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22. 04. 2004 г. на ВАС по д. № ТР-4/2002 г., липсата на мотиви във всички случаи е основание за отмяната на

издадения административен акт. Не би могло да се приеме, че мотиви за издаване на оспорената заповед са изложени в приобщен към него друг акт, тъй като такъв липсва по делото и въобще оспореният акт не препраща към някакво друго предложение или докладна записка по случая, в която макар и бегло да се сочи за конкретен случай на неизпълнение на служебните задължения. При това положение, липсата на мотиви, които да сочат за обективна невъзможност служителя да изпълнява задълженията си представлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Съдът намира, че е налице и нарушение на материалния закон.

Спорът по делото касае наличието на основанията по чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл за прекратяване на служебното правоотношение и по – конкретно наличие на обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения.

Съгласно константната съдебна практика / Решение № 4813 от 5.05.2023 г. на ВАС по адм. д. № 9610/2022 г., Решение № 3516 от 4.04.2023 г. на ВАС по адм. д. № 11146/2022 г., V отдл, Решение № 1951 от 22.02.2023 г. на ВАС по адм. д. № 9643/2022 г., V отд., Решение № 3208 от 27.03.2023 г. на ВАС по адм. д. № 5493/2022 г., V отд., Решение № 7459 от 27.07.2022 г. на ВАС по адм. д. № 12060/2021 г., V отд. и други/, за да е налице обективна невъзможност по смисъла на чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл е необходимо да са изпълнени три кумулативни условия: 1. Да е създадена нова фактическа обстановка 2. Същата да води до невъзможност за изпълняване на конкретната длъжност 3. Причините за това да са непреодолими и да не зависят от волята на която и да е от страните. В установената съдебна практика, ВАС е посочил, че е налице обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения, извън случаите на здравословни причини, само когато тази невъзможност е възникнала по време на правоотношението и същата е обективна - не зависи от волята на страните по същото.

В случая не е посочено фактическо основание, което да попада в тази хипотеза, тъй като не се твърди промяна във фактическата обстановка, нито причини, независещи от волята на която и да е страна. Формулираното в заповедта основание представлява единствено възпроизвеждане на словесното изискване на закона по чл.107 ал. т.5 ЗДСл, което в случая е лишено от всякаква конкретика. В този смисъл следва да се приеме извода, че административният орган не е посочил изискуем от чл. 108, ал. 1, изр. 2 от ЗДСЛ реквизит на заповедта по чл. 107, ал. 1, т. 5 ЗДСл - обстоятелства, които да обосноват обективна невъзможност. Отделно от това административният орган не е и доказал наличие на обстоятелства, които биха могли да се квалифицират като обективна невъзможност за изпълнение на служебните задължения.

В конкретния случай посочените от органа по назначаване бланкетни фактически основания за издаване на заповедта, не обосновават извод за наличие на обективна невъзможност служителят да изпълнява задълженията си. Органът по назначаването не е установил по делото и не е посочил като мотиви в обжалваната заповед, че е налице обективна промяна, независеща от субективната воля на страните и необходима за качествено изпълнение на служебните задължения, поради което е постановил административен акт в противоречие с материалния закон и при липсата на предпоставките по чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл. /Решение № 3516 от 4.04.2023 г. на ВАС по адм. д. № 11146/2022, Решение № 1951 от 22.02.2023 г. на ВАС по адм. д. № 9643/2022 г., V/.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД приема, че при издаването на обжалвания административен акт е

налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила и нарушение на материалния закон – отменителни основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК.

При този изход на спора, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, ще следва ответника да заплати на жалбоподателя, направените разноски, които са поискани и които са в размер на 1000 (хиляда лева) лева лв., видно от представения (стр. 53) договор за правна защита и съдействие.

Така мотивиран, Административен съд София-град, Първо отделение, 21-ви състав:

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Г. П. П. ЕГН [ЕГН] заповед №636/11.08.2023г. на Изпълнителния директор на Национална агенция по приходите /НАП/, с която на основание чл.107 ал.1 т.5 от Закона за държавния служител /ЗДСл/ е прекратено служебното правоотношение.

ОСЪЖДА Национална агенция по приходите да заплати на Г. П. П. ЕГН [ЕГН], направените по делото разноски в размер на 1000 (хиляда) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: